

Monsteret i badekarret

Oversat af Flemming Andersen efter Das Monster in der Badewanne

© 2001 by Arena Verlag GmbH, Würzburg

Copyright © Danish Edition 2002 by CDR-Forlag

Skolebakken 11, DK-8000 Aarhus C

www.forlagene.dk/cdr • cdr@forlagene.dk

Tryk: Nørhaven Book

Bind: Bogbinderiet Centrum

ISBN 87-7841-277-3

Ekspedition:

Boghandlen eller CDR-Forlag

fax 8619 9566

Serien om Frede og Frederik:

Min fars hemmelighed

Hovedgevinst for to

Monsteret i badekarret

Rejsen til Vildsvine-planeten

www.cdr-forlag.dk

1.

Jeg kan godt lide dyr. Ret godt i virkeligheden. Sidste jul havde jeg skrevet *en syrisk ørken-væddeløbs-mus* på min ønskeseddel sammen med *rulleskøjter* og *målmands-handsker*. Frede – altså min far – ville også gerne have givet mig én. Det fortalte han mig senere. Det var, fordi min mor ikke ville være med til det.

»En hankat og en mus i samme lejlighed? Det vil aldrig gå,« sagde hun. »Hvis du ikke passer på hele tiden, så har Kong Frederik ædt det stakkels dyr, før du har set dig om.«

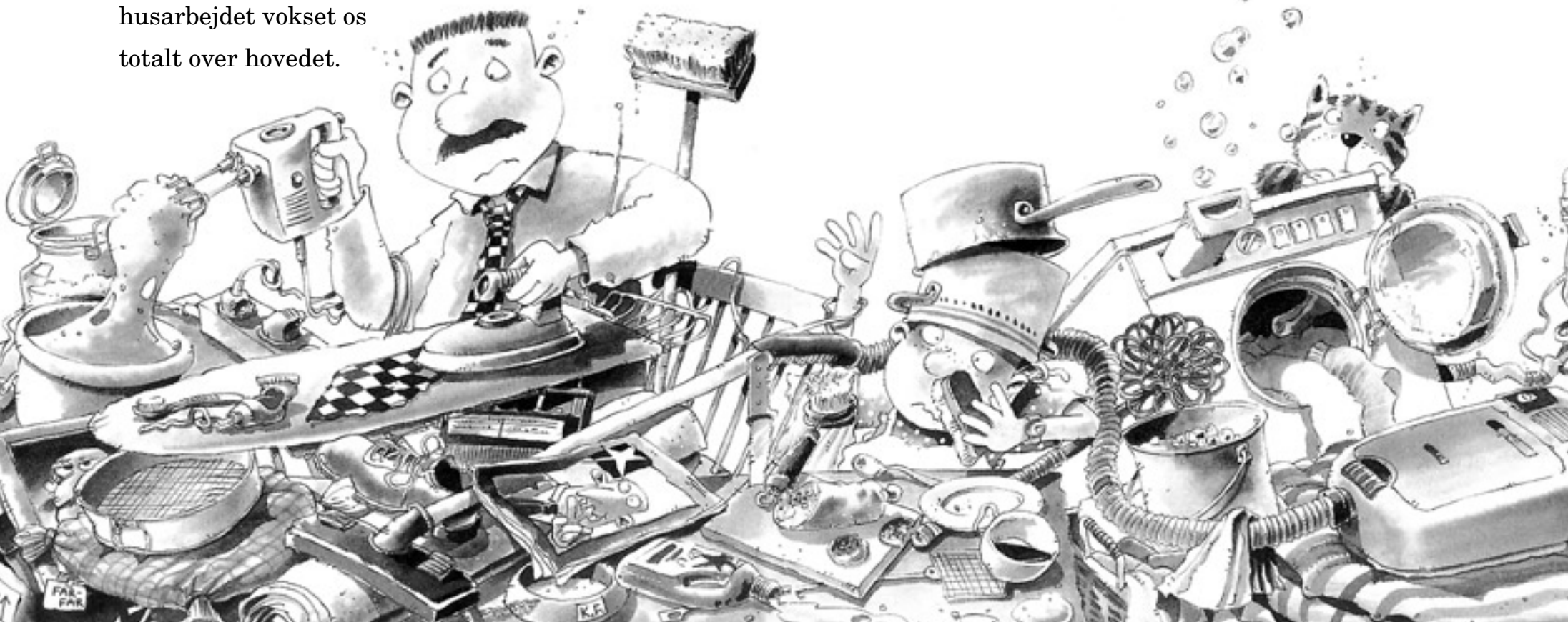
Jeg ville gerne have sagt til mor, at væddeløbsmus netop hedder væddeløbs-mus, fordi de er så hurtige, og at Kong Frederik er en tyk, gammel, doven hankat. Når der var noget, som min mor ikke ville gå med til, så var det komplet umuligt at få hende til at skifte mening.

Da hun havde forelsket sig i Herbert, den magre bønnestage, og var flyttet fra os, var husarbejdet vokset os totalt over hovedet.

Dengang ville der slet ikke have været tid til at tage sig af andre dyr end Kong Frederik.

Dengang ville vi have været lykkelige, hvis vi bare havde haft noget rent undertøj.

Men så oprandt dagen, som jeg aldrig glemmer.

Frede og jeg havde lige siddet og hygget os, mens vi spiste morgenmad. Jeg havde fået et stykke franskbrød med Nutella, og min far havde som sædvanlig spist tre rundstykker med rullepølse og ost. Mens han var ved at pakke sin taske for at tage på kontoret, stillede jeg tallerkner og kopper ud i køkkenvasken. Min lærer havde influenza, så jeg skulle ikke møde i skolen før til anden time.

Frede kyssede mig farvel. »Hvis tur er det til at lave mad i dag?« spurgte han.

»Min.«

»Og hvilke lækkerier skal vi så have?« spurgte han nysgerrigt.

»Kyllingebryst med ris og salat,« svarede jeg.

»Uhm,« lød det fra Frede, da han gik ud af køkkenet.

Jeg ventede på lyden af døren, der blev smækket. Men denne morgen forblev den åben. I stedet hørte jeg Frede råbe: »Frederik!« Og endnu en gang: »Frederik!«

Fredes stemme lød slet ikke, som den plejede. Mon der var sket noget med ham? Sidste sommer var fru Tychsen – det er vores nabo – faldet om på trappen. *Kredsløbet*, havde hun stønnet, da Frede og jeg bar hende ind i hendes lejlighed.

Jeg løb ud i entreen, så hurtigt jeg kunne. Heldigvis lod det til, at Fredes kredsløb var helt i orden. Min far havde åbnet døren på klem, holdt fast i håndtaget og rørte sig ikke ud af stedet.

»Se, Frederik,« mumlede han.

Jeg maste mig forbi ham – og trykkede mig straks igen ind til ham.

Uden for vores dør stod der en kalkun. En fuld-
voksen kalkun! Dyret var næsten lige så stort
som mig. Det havde et skaldet hoved, der var
fyldt med bumser, og de hæslige, røde hudlap-
per på halsen svingede frem og tilbage.

Pludselig slog fuglen en vejrmølle.

Frede og jeg trådte af sikkerhedsgrunde et
skridt baglæns.

»En kalkun,« sagde jeg, da jeg var kommet
mig over min forskrækkelse.

»Ja, det kan jeg se,« sagde
Frede.

»Hvad laver den her?«
spurgte jeg.

»Ja, det er ikke mig, der har
inviteret den,« svarede Frede.

»Hvad skal vi gøre?«
spurgte jeg.

Min far trak på skuldrene.

»Jeg skal på arbejde. Vi har
et vigtigt møde.«

»Det er i orden,« sagde jeg.

»Jeg skal nok tage mig
af fuglen. Tag du bare på
kontoret!«

»Pas nu på!« sagde Frede
og smøg sig forbi dyret i
opgangen.

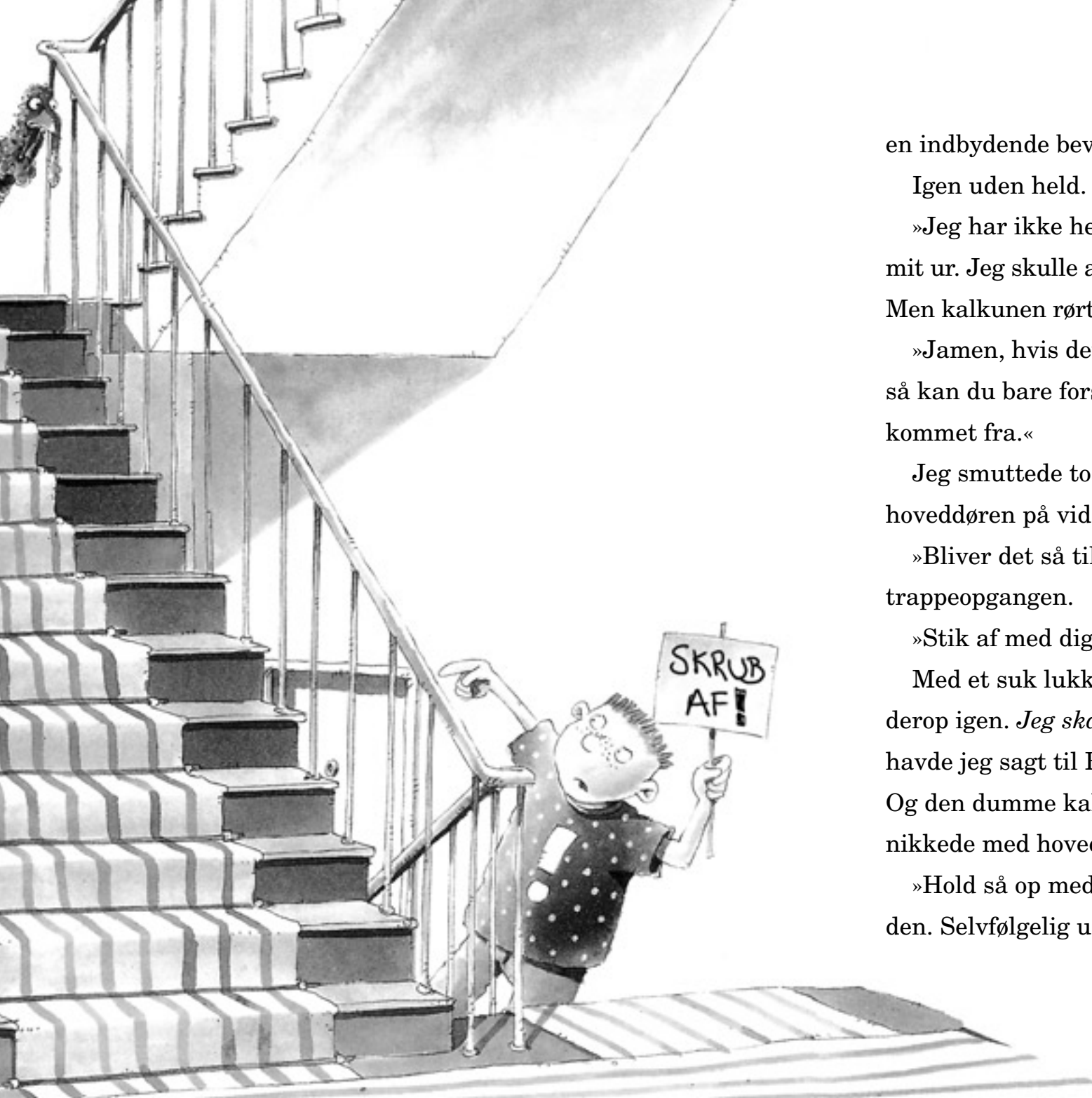
»Du skal ikke være
bekymret!« råbte jeg
efter ham.

Tja. Så stod jeg der
med en kalkun. Jeg kan
godt finde ud af det med
katte, og med hensyn til
marsvin og syriske ørken-
væddeløbs-mus skal jeg også nok
klare mig. Men en kalkun?

»Kom nu bare indenfor!«
sagde jeg til den.

Men fuglen rørte sig ikke.
»Kom bare!« råbte jeg og lavede

en indbydende bevægelse med hånden.

Igen uden held.

»Jeg har ikke hele dagen,« sagde jeg og så på mit ur. Jeg skulle af sted om senest et kvarter. Men kalkunen rørte sig ikke ud af stedet.

»Jamen, hvis det skal være på den måde, så kan du bare forsvinde derhen, hvor du er kommet fra.«

Jeg smuttede to etager ned og åbnede hoveddøren på vid gab.

»Bliver det så til noget?« råbte jeg op gennem trappeopgangen.

»Stik af med dig!« Men der skete ikke noget.

Med et suk lukkede jeg hoveddøren og gik derop igen. *Jeg skal nok tage mig af fuglen,* havde jeg sagt til Frede. Nu sad jeg i saksen! Og den dumme kalkun gloede bare på mig og nikkede med hovedet.

»Hold så op med det nikkeri!« skændte jeg på den. Selvfølgelig uden held.